tänker vara lika vänlig — då blir det trefligt! Men det är rätt så godt att få det öfver sej alltihop på en gång, så är det gjordt se'n — jag tror jag går nu med detsamma."

Han gick ut i tamburen och ryckte åt sig ytterkläderna. "Kors i alla dar, så'na fårskallar! Att ställa till ett så'nt spektakel, när dom hade det så bra förspändt!" mumlade han, medan han krängde kavajen på sig. "Men han ä' då karl och ska' väl åtminstone vilja höra på hvad man säjer. — Kvinnfolk ä' i alla fall ena konstiga kroppar!" och med den reflexionen försvann han genom tamburdörren.

*

Det var med en rätt ordentlig hjärtklappning han en kvart därefter ringde på hos professor Alm, som själf öppnade för honom och med en mycket allvarsam min hälsade på honom.

Erik följde honom tyst in, och professorn gick tigande några slag af och an. Så stannade han och såg på Erik.

"Jag ville gärna tala med dig nu i afton för att så fort som möjligt få klarhet i, hur stor del du egentligen har i den här historien med biljetten från — din syster — är det du, som skrifvit den, Erik?"

"Ja", kom det lågt och försagdt, mycket olikt Eriks vanliga käcka ton.

"Såå! Men hur kunde du härma hennes stil så fullkomligt — jag känner ju till hvart steck i den, så mycket som jag sett den, och kunde ändå inte upptäcka att hon inte själf skrifvit det?"

"Jag — jag kalkerade först ordspråket efter en gammal latinsk themabok, som var Majas och som jag hittade, och se'n det andra bokstaf efter bokstaf — det var ett vådligt sjå," tillade han för sig själf.

"Och hvarför gjorde du det?"

"För att — för att hjälpa Maja — och så tyckte jag det var ett så'nt lifvadt sätt — just i dag."

Den uppfattningen delade professorn tydligen inte — eller också gick det honom alldeles förbi — han fäste sig bara vid motivet.

"Hjälpa Maj — hjälpa din syster? Hvad menar du, gosse?"

"Jo — det var verkligen så, professor Alm. Hon har varit så — så förfärligt ledsen en lång tid — och så — hörde jag pappa och mamma en dag tala om, att det var det, att hon sa' nej till professorn i våras, som hon nu ångrade — och att di var så ledsna öfver det, di också, men att det kunde ingen göra någe åt numera, när professorn så alldeles hade dragit sig tillbaka — och kanske inte tänkte på det längre — — fast det trodde — —" Erik tystnade tvärt.

"Fortsätt — hvad tänkte du säga?"

Gossen såg klart upp på honom och rodnaden steg ett ögonblick högre i hans öppna ansikte.

"Jag vet inte, om professorn blir ledsen på mig, ifall jag säger det," sade han tvekande, "men det är väl bäst, att jag talar om alltihop."

"Naturligtvis — allt hvad du tycker du kan och bör säga — nå, hur var det?"

"Jo — jag trodde verkligen inte som pappa och mamma, för jag — —" det var ändå inte så lätt att komma fram med "alltihop" med blicken från de djupa forskande ögonen oaflåtligt fästad på sig — — "för jag var säker på att — att professorn i alla fall tyckte om Maja ännu", kom det slutligen hufvudstupa i ett andedrag.

Professorn såg inte längre på Erik. Han hade gått fram till fönstret och stod nu tyst blickande ut därigenom.

"Hvad hade du för skäl till det?" frågade han slutligen långsamt.

"Ähjo — jag har förstått det se'n den där gången för inte så länge sedan, när Borg talade om ryktet att Maja var förlofvad med d:r Hjelm, just som professorn kom in i klassen. Professora blef alldeles hvit i ansiktet och var underlig en lång stund, och vi fick läsa öfver första kvarten — och kamraterna trodde, att professorn var sjuk, men jag begrep tvärt hur det var — och jag var rasande på Borg och d:r Hjelm och Maja och alltihop — fast jag förstås inte sa' nå'nting till di andra."

"Näja — men din syster rådde väl i alla händelser inte för det."

"Nej — det gjorde hon verkligen inte — för det var den där — — d:r Hjelm, som inbillade sig, att hon tyckte om honom och han gick i förväg och skröt med det — urfåne! —" Erik tvärtystnade, förfärad öfver det hädiska yttrande, som så alldeles ofrivilligt halkat öfver hans läppar.

Men professor Alm tycktes för ett ögonblick ha glömt ställningen dem emellan som lärare och discipel och att det vanvördiga epitetet gällde en ärad kollega och inte bara en afskedad rival, ty ett svagt leende drog öfver hans ansikte. "Ja, det var ju oförsiktigt," sade han, utan att vända sig om — "men hvarför det egentligen annars behöfde harma dig så mycket — alltihop, som du säger — det—"

"Jo det var därför att jag — så vådligt gärna ville — det där andra," afbröt Erik honom ifrigt — "och jag tyckte det var så synd om professorn och så nedrigt dumt af Maja att säga nej — för det finns ändå ingen som professorn — det tycker vi alla pojkar i skolan — och Maja själf med förresten — nu — när det är så dags förstås!"

"Nej — håll, Erik! Säg inte mer än du kan stå för!" En fast hand lades på gossens axel och en het rodnad färgade plötsligt det bleka ansiktet framför honom.

"Det gör jag inte heller, professor Alm," sade Erik upprörd, och såg med ett par ögon så lika Majas in i professorns, att han släppte sitt tag och lät armen sjunka.

"Professorn behöfde bara ha sett henne, när hon nyss kom hem från Nybroviken! Jag trodde rakt jag skulle få smörj, så rasande var hon — för hon begrep naturligtvis genast, att det var jag som var syndabocken — och se'n kastade hon sig ned öfver bordet och grät så hon skakade, och sa' att jag hade förstört hela lifvet för henne — att det var min skuld — min "usla, simpla, gemena biljett", som hon sa' — som gjorde att hon varit så stygg mot professorn — och att nu var det slut alltihop — och hon kunde inte bära det, hon bara önskade att hon vore död — och — ja — jag vet inte hvad — och — och jag är så förfärligt ledsen öfver alltihop, för jag menade verkligen väl — det gjorde jag, professor Alm — fast sättet var fånigt — det begriper jag nu! — Tala med Maja professorn — gör det! Jag bedyrar att det är som jag har sagt!"

All färg hade under det Erik talade fullständigt försvunnit ur professor Alms ansikte. Han vände sig långsamt om och gick åter fram till fönstret. Några ögonblick förgingo under en tystnad, som för Erik tycktes räcka en hel evighet.

"Egentligen är du ju inte i den åldern," började han slutligen i låg ton, "att man ger dig förtroenden i sådana här saker, men å andra sidan är ju detta ett så alldeles särskildt fall, och jag tror dig fullkomligt, när du säger att det, trots tanklösheten i ditt tilltag, verkligen låg välvilja i det både mot mig och — din syster, men du har nog gjort oss inte så lite ondt med det istället Erik. — Ser du — det där var — en afslutad sak mellan henne och mig. — Jag hade begått ett misstag, som vållade mig — en ganska bitter sorg — och som skilde mig, inte bara från henne, utan också från ett hem, som varit det enda jag någonsin vetat af — jag har ju alltid varit ensam." — Han tystnade för ett ögonblick och började åter, mera som för sig själf:

"Det är inte så lätt att kämpa sig igenom något sådant, och jag var därför tacksam för att jag nu se'n en tid tillbaka börjat se lite ljusare på lifvet igen — att ha lyckats arbeta mig till — inte glömska — jag hör tyvärr inte till dem, som kunna den konsten — men till ett visst lugn åtminstone — och du kan nog förstå, hur det då skall kännas att med ens få alltsammans upprifvet — behöfva börja om från början. — Jag orkar inte med det," tillade hon lägre och förde med en trött rörelse handen öfver pannan.

"Ja men professorn hör ju hvad jag säger!" utbrast Erik, alldeles förtviflad öfver att inte komma ur fläcken med redandet af den härfva, han själf så grundligt trasslat till. "Inte hade jag ställt till det här, om jag inte varit så säker på, hur det var med Maja — och trott, att det inte behöfdes mer, än att ni bara fick träffas igen, för att alltihop skulle klaras med detsamma — fast det nu blef så här eländigt snedvridet istället — det kan väl professorn förstå!"

"Ja, jag både hör och förstår," — kom svaret helt lugnt, — "men jag är också tämligen viss på, att du i din välmening och ifver att godtgöra det här, ser saken skeft — eller åtminstone öfverdrifver. — Hvad nu t. ex. det där utbrottet när — när fröken Maja kom hem beträffar, så var det nog inte annat än sårad stolthet — och det förstår jag ju så väl — det var så ytterst pinsamt för oss båda, det där mötet nere på isen — och hela hennes sätt mot mig i dag — när jag nu efteråt tänker på det, innebar det ju inte heller något annat än blyghet först — helt naturligt, när man tänker på hur vi sista gången skildes — och sedan förvåning och harm — minst sagdt — — så att nog är jag tämligen på det klara med hennes känslor för mig — —"

"Men hvad ska' jag ta' mig till för att professorn ska' tro mig!" Och alideles utom sig knöt Erik händerna och stampade till på det mest respektvidriga sätt. Hans ögon gnistrade och det hördes på rösten att tårarne, trots de 17 åren, icke voro långt borta.

"Hvad menade hon med "att det var slut alltsammans", och att hon "inte kunde bära det? — Och hvad menas med, att hon drar professorns porträtt med sig hvart hon tar vägen!"

"Tyst!" kom det i en underlig, kväfd ton borta från fönstret.

"Jag vet nog, att det inte ä' vidare gentilt att tala om någonting sådant om sin egen syster," fortsatte Erik, utan att låta sig bekomma, "men det rör mig inte! — Det ä' minsann bäst att dra' fram med allt hvad bevis som finns, om man skall komma nå'n hvart i den här saken — det märker jag nog! — Hon — har — klippt — ur — professorns porträtt ur en grupp hon hade och satt in det i boetten i sin klocka — det kan jag svära på, för jag har sett det med mina egna ögon! — och det brukar väl just inte en flicka göra, om hon inte ä' bra nog kär i originalet — och om inte professorn genast går hem till Maja och talar med henne, så går jag själf, så sannt jag här står, och hämtar hit henne, så får hon väl öfvertyga professorn, eftersom ingen annan tycks kunna göra det!"

"Men är du alldeles tokig, pojke!" Och professorn vände sig plötsligt om med ett uttryck i sitt ansikte, som kom Erik att för ett ögonblick bara stirra på honom, så strålande ljust och på samma gång så upprördt var det, och då han utan ett ord vidare räckte ut handen mot Majas käcke, unge förespråkare, kunde denne icke hålla stånd längre, utan kastade sig med en återhållen snyftning i famnen på den äldre broder, han efter en så tapper och ihärdig kamp vunnit åt sig.

Ett blomster på vägen.

Af Quid Vita.

(Slutet.)

I tredje veckan lämnade han sätern. Det var en tidig morgon, innan Greta ännu dragit till skogs med kreaturen. Ränseln, som hängt på en spik innanför dörren, togs ned. Hur det skälfde inom henne, när hans hand släppte hennes! Ångesten brände i hennes blick.

"Jag skall låta höra af mig, Greta," sade han med blicken halft bortvänd, ty hennes ögon skrämde honom.

Hon sade ej något, frågade honom intet, men hennes barm häfde sig, som om den ville brista. Ett ögonblick tänkte han kasta ränseln och stanna, men så besinnade han sig och gick.

Hon stod kvar på sätervallen och stirrade inåt skogen, där han försvunnit. Morgonsolens ljus lyste öfver henne och sätern, men hon såg det ej. Allt var mörkt, öde, tomt. Det hade med ens blifvit så trångt i hennes själ, att endast en tanke fick rum — den att han var borta nu, borta. Då hon tänkt den tanken tusende gånger, blef det ändtligen rum för en annan, och hon kom ihåg, hur han hade sagt: tänk inte med sorg på vår sommar, din och min! Och sedan: jag skall låta höra af mig. Kanske att han kommer tillbaka en gång. Hennes hufvud höjde sig. Hon såg, att solen lyste, hon hörde kons klocka pingla och hon gick till sitt arbete. —

Det blef höst och kreaturen motades ner till byn och sätern stängdes och Greta gick tyst utför fjället utan en visa, utan en ton. Och Petter kom efter med lasset, och kärran stötte och skakade bland stenarna, och Petter undrade, hvad Greta sett däruppe på sätern, eftersom hennes ögon blifvit så förändrade. Månne hon sett skogsrån?

En af de sista dagarna i oktober satte Greta helgdagskjolen på, stoppade sina penningar innanför lifstycket och lämnade byn. Första dagen gick hon tre mil, den andra orkade hon inte mer än två. Tredje dagen åkte hon på tåget en sträcka af två mil, och på den fjärde kom hon till Uppsala. Hon stod stilla af förvåning och såg sig omkring. Skulle hon kunna finna honom bland alla dessa människor? Hon visste ju inte ens hans namn.

Hon frågade en gammal gumma till råds, men hon skakade blott på hufvudet: stackare! En annan sade, att hon kunde höra efter hos nationsvaktmästarna. Och så gick hon från den ena och till den andra och frågade efter honom, som hon inte kände namnet på. Visste de inte, hvem han var? Han hade mörkt hår, kortklippt och så slätt och så fint, och skägget var också mörkt, och lång var han till växten, rank och så fint byggd. Man skrattade åt henne. Där funnos många studenter, som voro långa och hade mörkt hår och skägg. Det var inte godt att veta, hvem hon menade, då hon inte visste hans namn. En af dem tog henne med sig in i ett stort rum och visade henne en tafla med hufvud, små hufvud. Fanns han med bland dem på taflan? Hon lutade sitt ansikte öfver taflan och hon såg och såg, tills det gick nästan rundt för hennes ögon. Nej, hon kunde inte se honom.

Hon kom ut på gatan. Hon ville falla, och så stödde hon sig mot porten till ett hus. En herre kom på trottoaren. Han hvisslade fram en långdragen ton och såg in i hennes ansikte, då han gick förbi. Å, det var ju han, som var med på sätern, han, som hade så många lustiga ord och som hade narrat henne att skratta så.

"Stanna!" ropade hon och grep om hans arm. "Hvad heter han, han den andre, som var med på sätern, mannen med det mörka håret och det mörka skägget?"

Det gick om, innan han fick klart för sig, hvem hon var och hvad hon menade. Och, när det ändtligen blef klart för honom, stod han undrande och tvehågsen. Jaså, han hade kommit tillbaka till sätern, det visste han inte, det var en annan sak. Han tog upp ett papper, skref ett namn och en adress, och så visade han henne, hvart hon skulle gå. Hon tog papperet, och hon gick. Vid skenet af en gaslyktas ljus läste hon hans namn.

Hon fann huset, där han bodde. Det var ett stort, vackert hus, och det gaf genljud i den stora förstugan, då hon gick uppför trappan. På en dörr läste hon hans namn. Hennes hjärta bultade hårdt, men hennes knackning var skälfvande och tyst. Hon hörde steg nalkas, och dörren gick upp. Det var han, som stod i dörren, ja, det var han.

Kände han inte igen henne?

"Å, är det du, Greta! Jag kände inte igen dig. Jag väntade inte att få se dig här. Jag trodde, att du var kvar på sätern. Men det är sannt, det är inte sommar längre, och sätern står väl öde nu. — Kom in!" Han stängde dörren efter henne. "Du ser trött ut. Vill du inte sitta ett ögonblick? Jag måste tyvärr bort om ett par minuter. Du kan inte tro, hvad jag arbetat, sedan [illegible] garna på sätern togo slut. Vill du veta, hvad jag läst? Den här boken och den här och den här och den här. Och nu har jag alla dessa kvar." Han for med handen öfver en hylla med böcker. "Arbetet tar all ens tid, och den vill inte ens hinna till. — När tänker du återvända till din vackra fjällbygd? Du ämnar väl inte stanna här?" Han såg inte på henne, han stod och plockade med sakerna på sitt skrifbord.

Det kom inte något svar.

"Kanske du behöfver penningar?" Hans stämma var låg och han tog upp sin plånbok ur fickan och bläddrade nervöst i den. "Tio, tjugo, trettio kronor. Hur mycket behöfver du?"

Han räckte henne penningarna. Hon tog dem inte. Hon såg inte på dem. Hennes händer lågo hopknäppta i hennes knä.

"Se här, Greta!"

"Men jag behöfver dem inte. Jag åkte bara en dag, jag gick tre."

Hon såg upp i hans ansikte. Hennes blick var irrande och skrämd.

"Om du kommer tillbaka i morgon, så skola vi språkas vid. Jag måste bort nu. Jag har inte tid i dag."

Hon reste sig upp. Han klappade henne lätt på axeln.

"Se inte så sorgsen ut, Greta! I morgon skola vi språkas vid. Om du kommer vid den här tiden, så skall jag vara hemma då."

Hon gick, och han stängde dörren efter henne. Hon sade inte ens farväl, då hon gick. Hennes blick stannade blott i hans ett ögonblick. Det låg något främmande i hennes ögon, som om där stod skrifvit: det är inte han.

Han stod stilla en stund midt på golfvet. På bordet lågo penningarna, som hon ej tagit. Hennes sorgsna blick brände hans sinne. Så kastade han sig på soffan. Skymningen bredde sin mörka slöja öfver honom, men för hans minne framträdde sätern med sin solbelysta sommardag och sin ljusa sommarnatt, med sin rena, lätta luft, med fågelsången och furornas sus och kvällens underbara stillhet i den drömfyllda, vemodsmättade tystnaden. Han såg Greta i sin korta kjol och med sina bara armar syssla däruppe eller drömma med honom på trappsteget utanför stugudörren i kvällen. Han såg hennes rosiga kinder och strålande ögon. Han hörde hennes muntra, kvittrande skratt och hennes sång. Luften var som fylld däraf. Tonerna dansade omkring honom i yrande lek, höjde och sänkte sig, logo och gräto, bådo och hviskade: Tag mig! Tag mig! Här är jag.

Mörkret tätnade och begrof honom i sitt djup, men han lät mörkret komma och tiden gå, fastkedjad af tankar och minnen. Så reste han sig upp, stirrade ut i mörkret, som omgaf honom. Han knöt sin högra hand och höjde den öfver sitt hufvud.

"Å, hvad människorna ha förstört lifvet!"

Han tände ett ljus och samlade ihop penningarna, som lågo på bordet. Han lade dem i sin plånbok och räknade igenom sin kassa. Den var lätt räknad. Han måste skaffa mera penningar till nästa dag, innan Greta kom.

Men nästa lag kom inte Greta, kom inte dagen därefter heller, kom aldrig mer.

Men nästa dag kom inte Greta, kom inte davar tilländalupen, lade Fyrisåns grumliga bölja hennes kallnade stoft på sin strand. Hennes hand var krampaktigt sluten om ett litet papper. Hon hade tagit ett namn med sig till de dödas land, men för världen var det utplånadt.

NY SVENSK HAND BIBEL

SVENSK UPPLAGA, MED FÖRKLARINGAR

—AF—

DEN HELIGA SKRIFT

INNEHÅLLANDE

GAMLA OCH NYA TESTAMENTENA.

MED värdefulla och lärorika referenser och anmärkningar; En ny och praktisk handbok, hvilken är erkänd som den bästa på språket; Pålitliga noteringar, hvilka underlättra studiet af Bibeln, gjorda af de skickligaste teologer; Försedd med en fulständig serie nya kartor, som illustrera Palestinas och det angränsande landets geografi från tidigaste dagar med de allra nyaste upptäcksterna äfven inbegripna.

Publicerandet af denna praktupplaga af Bibeln på svenska språket är en tilldragelse af största vikt. Där finnes en mycket stor svensk befolkning här i landet. De utgöra en del af vårt intelligentaste folk, och underhålla de religiösa traditioner och begrepp de inhämtat i sitt fädernesland. De hälsa med förtjusning utgivandet af Bibeln på deras modersmål, och det är oss ett nöje att kunna förse dem med en så vackert och väl utstyrd Bibel. Stilen är stor och tydlig, och framstår vacker och ren för läsarens öga.

STYLE 75 S. STYLE 77 S.

BESKRIFNING OCH PRISER PÅ DE OLIKA UPPLAGORNA:

STYLE 75 S.—Bunden i fin Satin, förgyld titel å ryggen, skarpa hörn, röda kanter $1.25

STYLE 76 S.—Bunden i fransk Marocco, mjuk, förgyld titel å rygg och permar, runda hörn, röda kanter under guld $2.00

STYLE 77 S.—Bunden i "Imperial Seal", "Divinity Circuit", förgyld titel å rygg och permar, röda kanter under guld $2.50

Adressera alla bref till

C. RASMUSSEN PUBLISHING CO.

Hufvude

Så skadat att jag v
nära på galen.

Kunde ej sofva - kunc
knappast ligga ner.

Dr. Miles' Nervine ku
rerade mig full-
komligt.

"För ett år sedan led jag af en mycket svår nor
magkrampa. Jag var rädd för allting, kunde
tåla att höra sång eller musik och att läsa eller h
talas om ett dödsfall hölt nära på att döda mig. J
k unde ej s fva och knappast ligga och bakdelen
mitt hufvud värkte så, att jag trodde jag sku
blifva galen. Mina skuttror gjorde ondt och
minsta anledning fick jag ett anfall af nervosit
Ibland kändes det som om jag hade en klump i h
sen och min mun var så torr, att jag knappast kun
tala. Jag var alldeles förtviflad ända tills jag bö
jade taga Dr. Miles' Restorative Nervine. Jag h
tagit inalles tolf flaskor samt anser mig vara alldel
kurerad. Min läkare har sedan anmärkt hur fr
jag såg ut samt sade, han önskade sig kunna sä
att det var hans medicin som hjälpt mig. Han en
att det var Dr. Miles Nervine. Vi äro aldrig ut
Anti-Pain Pills och anser Edra mediciner utmärk
att hafva i hemmet. Jag kan ej nog berömma Ne
vine, ty utom att det kurerade mig, kurerade d
äfven min dotter, som lidit af danssjuka och mån
stunna hemma från skolan i åtta månader. H
blef alldeles kurerad af åtta flaskor. Hon mår
utmärkt bra och går till skolan hvarje dag. Vi ön
ska tacka Er för Er godhet samt skola aldrig up
höra att lofsjunga Dr. Miles' Restorative Nervine.
Mrs. C. E. Ring, Lima, O.

Alla apotekare sälja och garantera första flaska
Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om ne
vösa och hjärtsjukdomar. Adress, Dr. Miles Me
dical Co., Elkhart, Ind.

100,000 BÖCKER

(Förteckning No. 1.)

Hela Svenska Folkets Tidnings stora lager af Böcker hafva inköpts af oss, och vårt lager af underhållande SVENSKA BÖCKER är nu det största i Förenta Staterna. Nedanstående äro ett utdrag af vort stora nya katalog som sändes fritt till enhvar på efterfrågan;

Bjursten, Herman. Egelsmen, roman i två delar. 863 sidor 1 00
—Två flammor 25
Blanche, Aug. Vålnaden 1 00
Braun, Wm. von. En löjtnants händelser 20
Carlen, Emelie Flygare. Valdemar Klein. 35
—Familjen i dalen 25
Colling, F. Der igen 23
Friedmann, Alfred. Dödsringen, novell.. 30
Förenta Staternas Konstitution 15
Gravallius, Wilhelmina. Speldosan, novell 20
Greville, Henry. Wuxellisan, roman, 506 sidor 75
Hedberg, Tor. Hökstugan samt andra Småhistorier, 128 sidor 25
Heyse, Paul. Kleopatra, novell 25
Hämd och Försoning, af "Onkel Adam". 30
Höfer, O. Silfverflaskan, en australisk-europeisk skildring, 323 sidor 60
Jensen, Börge. Bland Munkar och Nunnor samt andra berättelser, 128 sidor. 25
Jo Jo. Vinglaren 50
Judinnan, svenskt original af A. L. 35
Krook, Axel. Olika Lynnen, Olika Öden samt en skuggteckning 20
Kärlek och Brott, kriminalroman 25
Lasse Majas besynnerliga öden och händelser, under dess vilade band från hans barnår till år 1818, 232 sidor... 50
L. M. Damen med svarta slöjan 50
Manfred. John Frisk, roman 30
Schwartz, Marie Sophie. Arbetets Barn, roman 50
—Författarinnan och hennes Man, samt andra noveller 30
—Enkan och hennes Barn, roman, 240 sidor 50
—Guld och Namn, en berättelse. 534 sidor 75
Schubin, Ossip. Djefvulsflollsten, nutidsroman, 172 sidor 25
Sigurd. Herrskapet Helleviks Brunnsresa, 132 sidor 35
—Svenska Bilder och Vrångbilder. I—II del 60
Solgimtar och Molnstappar, en vald Samling, berättelser, skisser, poemer, m.m. 25
Starbäck, G. Öfverste Stålhammar 25
Starke Pehr och de bägge limporna 10
Streckfuss, Adolf. Stjernkrogen, roman, 176 sidor 35
Strindberg, August. Svenska Folket, elegant inbunden 3 50
Sylvia. Byhistorier från Skåne 10
Temme, I. D. H. En förlofningsfest 35
Thomasson, Pehr. Svenska Kungliga Äfventyr 25
—Målarens ideal 25
—En fyndig bonde 10
—Den blifvande bispen 15
—Borgarfröken 10
—Lasse Majnare och Masse smed 10
Wichert, Ernst. I Sorg, roman 50
—Barnet, en novell 25
Wilderfels, A. von. Hin Onde i New York 50
Åberg, J. O. Gustaf II Adolfs sista Julafton, historisk romantisk berättelse ... 20
—Karl XII i Stralsund, romantisk historisk berättelse 25
—Baner i Säcken, historisk skildring från 30-åriga kriget 25
Öde, Hämden, novell 20

Sändes portofritt vid insändande af beloppet till

C. Rasmussen Publ. Co.,
— Etablerad 1874 —
720-724 So. 4th Str., Minneapolis, Minn.

SE HIT!

Glöm icke att skrifva efter

Dag och Annotationsbok

för året 1905

i fickformat, fint inbunden,

som erhålles fritt.

Den innehåller förutom *Almanack för 1905* en fulständig *Atlas öfver Förenta Staterna och dess Besittningar, Panama Kanalen och Krigsskådeplatsen i Asien, 9 fint utförda kartor, sista folkräkningen, postförbindelser, månskiften, mynt, mått och vigt, m. m.*, samt en äldre årgång af den bekanta tidningen

Svensk Familj-Journal,

192 sidor, (omkr. 1,000 vanliga boksidor), innehållande öfver 200 *noveller, berättelser, poemer och illustrationer.* Hvar och en som sänder 50c i frimärken eller Money Order för *Svensk Familj Journal* fritt i 15 månader tillsammans med ofvannämnda. *Stor bokkatalog fritt.*

Profnummer fritt.

Svensk Familj-Journal,

720-724 So. 4. St., Minneapolis, Minn.

KLIPP detta ut och sänd det till oss snarast möjligt tillika med 10c i frimärken och vi skola sända Eder alldeles fritt 2 vackra qvartalshäften af

Svensk Familj-Journal

96 sidor (omkring 500 vanliga boksidor), innehållande öfver 100 mindre noveller, berättelser, dikter och illustrationer, häftad i fint omslag, samt tidningen fritt i 3 månader. Stor ny katalog fritt. Nämn denna tidning.

C. Rasmussen Publishing Co.